

Saáry Éva

LUGÁNÓI TAVASZ

Lugánó szépsége
mindez az édeskés
színektől parázsló buja ragyogás
melyért turisták özönlenek ide a távoli világokból
idegen nekem

„a legszebb táj is szomorú annak
aki nem reményei kíséretében indul útnak...”

lűktet a tó
színén a repkedő vitorlások
mint a pillék

merész hegyek ciprusok órhadával
orgonaszó roskatag templomokból
távoli kórus

ülök a Torre teraszán
tizenkét emelet gubbaszt alattam
iszom a kávé
írok írok
aztán gondolataim vibrálását követem a füstben
ügyet sem vetve a tájra

valaki jönne
valaki akivel szót válthatnék
igazi szót
melyre a válasz is kéretlen fodrosodik...
(milyen szépek is a baráti hangok)

figyelek
várok
hiába

nem mondhatom el már senkinek
hogyan van bennem

REMÉNYTELEN

hiába öllelek
 hiába csókollak
 hiába szorítlak magamhoz szomjas szenvedéllyel
 hiába kapaszkodom beléd görcsös félelemmel
 hiába a nevetés
 hiába a sírás
 hiába a szavak
 hiába a fogadkozások
 nem vagy enyém

fejedben halkan duruzsolnak a gondolatok
 nem értem őket
 szívedben kuszán kavarnak a vágyak
 nem érzem őket
 a Te világod kék és sárga
 barna, zöld
 akár a márciusi földek
 az én világom vörösek lángolása
 csupa szikra
 nem vagy enyém

a lelked megfoghatatlan
 a lelked elérhetetlen
 de tested is
 más törvények szerint lüktet

nem vagy enyém
 hiába öllelek
 hiába csókollak
 hiába szorítlak görcsös karral magamhoz
 egy napon
 mikor nem várom
 egy napon
 rádöbbenek
 megcsaltál végleg

üres hüvelyt dédelgetek csak
 a forró lehetetet
 a mozdulatot

kilopta belőled
 a
 halál

BETŰK

félek a betűktől

félek hogy olyan dolgokat mondanak el
amiket én nem akarok elmondani

olyan vágyakat titkokat
kürtölnek szerte
amiket én nem akarok szétkürtölni

bolondos felelőtlen társaság
a betűk

néha szelíden alázatosan
mintha kettőig se tudnának számolni
fogják egymás kezét és mosolyognak

máskor
szeles rohangálásba kezdenek a papíron
tombolnak viháncolnak
megbokrosodott paripák
agyontapossák kemény patáikkal
a virágokat

aki betűket nevelget a házában
aki betűket őrizget szívében és agyában

vigyázzon

hálátlan gyermekek
nem tudni mikor öltenek nyelvet
nem tudni mikor rántanak kardot
a szüleikre

SZERELEM

piros karikák táncolnak körülöttem

nagy forróságok
gonosz izzó ködei

lábam alatt erdők keringenek

hegyek völgyek szédülnek révetegen
egymás karjába

megváltana most a Magasság
biztos fölénye

valami józan hideg

vörös karikák szikráznak körülöttem

vörös és lila karikák

szaggatott fénycsóvával
százszoros tükrözésben fölfokozva

olvad

lánggá olvad
a szirt is alattam

VERS

vacogj velem

ez is egy fajtája a vonzódásnak

egymásba kapaszkodó félelmeink
majd
szépen összefagynak